

BUDAPEST XXI. KERÜLET CSEPEL ÖNKORMÁNYZATA
KÉPVISELŐ

JAVASLAT

határozatok elfogadására gyermekeink jövője érdekében

Készítette: Takács Krisztián
képviselő

Előterjesztő: Takács Krisztián
képviselő

Az előterjesztés egyeztetve:

Az előterjesztő megtárgyalásra javasolja:

a Pénzügyi, Ellenőrzési és Ügyrendi Bizottságnak
a Szociális, Egészségügyi és Fogyatékosügyi Bizottságnak

Törvényességi szempontból ellenőrizte:

dr. Szeles Gábor
jegyző

Budapest XXI. Kerület Csepel Önkormányzata Képviselő-testülete
2016. évi 56. sz. előterjesztés
Testületi ülés dátuma: 2016. 03. 16.

Leadás időpontja: 2016. február 26.

Testületi ülés időpontja:

2016. 03. 16.

Tisztelt Képviselő-testület!

A magyar gyermekek jövője közös nemzeti ügyünk, hiszen az eljövendő generációk boldogulása országunk jövőjét határozza meg. Ez olyan tény, amelyben nincs és nem is lehet vita a hazájukat szerető magyar emberek között. Nemzeti sorskérdés, hogy miként alakul a magyar oktatás jövője, milyen esélyt, milyen feltételeket biztosítunk gyermekeinknek képességeik, tehetségük kibontakoztatásához, közös jövőnk építéséhez.

Éppen ezért a magyar pedagógusok segítségkérő jelzését mindennél komolyabban kell venni. 2016. január 06-án jelent meg a miskolci Herman Ottó Gimnázium tantestületének nyílt levele (1. sz. Mellékletben csatolva), amelyben hosszan sorolják a tanuló gyermekeket sújtó, a tanítókat, tanárokat megnyomorító, tisztességes oktatást ellehetetlenítő kormányzati intézkedéseket.

Azóta bebizonyosodott, hogy a probléma nem egyedi, hanem épp ellenkezőleg: országos méretű, közös jövőnket fenyegető jelenségekről van szó. Ezt bizonyítja, hogy támogató iskolák, szülői közösségek és szakmai szervezetek tömegesen, egy emberként álltak ki a magyar közoktatás jobb feltételeinek biztosításáért. Háttérbeszélgetéseink arról győztek meg bennünket, hogy a csepeli iskolákban sem jobb a helyzet!

Gyermekeink élete, Magyarország jövője a mai oktatáspolitikai miatt a tragédia felé halad. A rideg számok is azt mutatják, hogy gyermekeink mindenben rosszabbul teljesítenek, mint európai társaik. Ha ez így megy tovább, Magyarország tíz év múlva nem a kiművelt emberfők hazája, hanem a kontinens olcsó, fillérékért dolgozó segéd munkásainak piaca lesz. Ezt a jövőt egyetlen magyar hazafi sem kívánhatja!

Mi, Csepel önkormányzatának képviselői nem szánhatunk ilyen sorsot gyermekeinknek! Nekünk elsőrendű feladatunk kell legyen gyermekeink boldogulásának elősegítése, Magyarország, Budapest és azon belül Csepel jövőjének biztosítása!

Meg kell, hogy köszönjük a miskolci Herman Ottó Gimnáziumnak és az őket követő minden pedagógusnak, szülőnek, nagyszülőnek és diáknak, hogy hitet tesznek és nyíltan kiállnak Magyarország jövője, a minőségi magyar közoktatás mellett! Sőt, csatlakoznunk kell hozzájuk!

A magyar gyermekek jövője és boldogulása Csepel önkormányzata számára is fontos kell legyen. Az utolsó utáni pillanatban vagyunk! Kérem ezért a képviselő-testületet, hogy az előterjesztést tárgyalja meg, és hozzon döntést az alábbi határozati javaslatról.

Takács Krisztián
képviselő

Határozati javaslatok:

Budapest XXI. kerület Csepel Önkormányzat képviselő-testülete úgy dönt, hogy

1. a Csepelen élő családok gyermekeiért felelősségét vállalva, Magyarország jövőjét szem előtt tartva felszólítja a kormányt, hogy haladéktalanul orvosolják a településünkön működő, egykori önkormányzati oktatási intézményekben kialakult felháborító, és megengedhetetlen állapotokat! A kormány azonnal helyezze hatályon kívül ártalmas döntéseit, ne vegye el a gyermekeink boldogulását, Magyarország jövőjét!
2. Amennyiben a kormány a fenti követelést nem tudja, vagy nem akarja teljesíteni, azonnali hatállyal adja vissza az államosított iskolák fenntartási jogát kerületünknek! Egyúttal felszólítjuk a kabinetet, hogy a magyar polgárok által befizetett adók bevételeiből a visszaadott iskolákban biztosítsa az európai oktatási színvonal megteremtését, és fenntartását! Védjük meg gyermekeinket, Magyarország jövőjét!
3. Önkormányzatunk köszönetet mond a gyermekeink jövőjéért küzdő és dolgozó csepeli pedagógusoknak, a felelősséggel gondolkodó szülőknek, és a jogaikért, tanáraikért kiálló diákoknak, valamint minden jóakarátú honfitársunknak, hogy felemelik szavukat a minőségi közoktatásért, s nem tűrik el azt a jelenlegi helyzetet, amely nemzetünk jövőbeni boldogulását veszélyezteti.
4. A felkérjük a polgármestert, hogy a fenti döntésekről Magyarország Kormányát értesítse.

Felelős: polgármester

Határidő: azonnal

A határozatok elfogadásához a képviselők egyszerű többségű támogató szavazata szükséges.

1. sz. Melléklet

A miskolci Herman Ottó Gimnázium nyílt levele, kelt. 2015. november 27-én.

NYÍLT LEVÉL A KÖZVÉLEMÉNYHEZ!

„Miért sírnak már megint a pedagógusok?!” - kérdezik sokan, „Állandóan fizetésemelést kapnak, ráadásul alig dolgoznak, délben mindennap otthon vannak!” - sajnos a társadalom jelentős részének ez a véleménye a tanárokról.

Tisztázni kellene végre néhány dolgot! Kezdjük a mindenkit érdeklő „állandó fizetésemelés”-sel. 2013-ban, a pedagógus-életpályamodellhez kapcsolódva kaptunk alaphéremelést. De csak az ígért összeg 60%-át! A maradék 40 %-ot négy év alatt „fizetgeti ki” az állam. Persze minden emelés előtt és után nagy sajtóvisszhangot kap az esemény, mintha egy-egy újabb béremelésről lenne szó. Ugyanakkor megemelték a kötelező óraszámot, megszüntették a pótlékok túlnyomó többségét. A kormány – a szakszervezetekkel kötött megállapodást megszegve - a pedagógus-bértáblát elváltasztotta a minimálbér alakulásától, így mostantól az inflációkövetés sem valósul meg. A bérrendezés egyébként igencsak szelektív módon valósult meg: sokaknak szinte egyáltalán nem lett vastagabb a borítékja - főleg azoknak, akik több szakot tanítanak és szakvizsgával is rendelkeznek, s korábban túlóráik is voltak, sőt, jó munkájukért minőségi bérpótlékban részesültek, hiszen az ezekhez kapcsolódó többletjuttatásokat mind eltörölték. De az is mosolyra készítő (legalábbis kínunkban mosolygunk), hogy az életpályamodell pedagógus I. és II. kategóriája között a bérkülönbség nettóban 15.000 Ft körül van. (De látjuk, hogy hasonló manipuláció történik más szakterületek „bérrendezése” esetében is.) A mestertanárok kiválasztásával pedig sok esetben a közvetlen környezetük sem ért egyet. Ez aztán az életpálya...

És többségében mégsem ez az, ami miatt leginkább „sírunk”, ami miatt ez a levél is megszületett!

Az egész oktatási rendszert látjuk most már veszélyben! Kaotikussá vált minden! Bizonytalanság, elkeseredettség, sokszor apátia uralkodik a tanári szobákban. S az, hogy vannak még jól működő iskolák, jól megtartott órák, versenyeredmények („természetesen” nevezési díjakra és útiköltségre elkülönített keret nélkül), sikeres érettségik és felvételik, kizárólag a tanárok lelkiismeretességének köszönhető - merthogy nem a környezeti hatásoknak és az oktatáspolitikai tevékenységének, az biztos!

Ki működteti egyáltalán az iskolákat? Az önkormányzat, vagy annak egy cége? Valamelyik minisztérium, az Oktatási Hivatal, a POK...? **A sok bába között elveszett a gyerek! A GYEREK, merthogy az egésznek róluk kellene szólnia!!!** De nem ez történik!

Az évenkénti - jobb esetben két évenkénti - változások biztosan nem diák- és tanárbarátok. Hol a Nemzeti Alaptanterv változik (ami miatt az iskolák kénytelenek egy sor dokumentumukat újraírni, köztük a helyi tanterveket), hol az érettségi követelményrendszer, hol a továbbtanulási lehetőségek köre, de minimum a tankönyv (melyből mi, tanárok nem kapunk ingyenes példányt, így minden tanév azzal kezdődik, hogy meg kell vennünk a munkaeszközeinket). Csoda, hogy ilyen reformdömpingben nem teljesítenek egyes magyar diákok jól a nemzetközi felméréseken? (S a kormányzat a gimnáziumokkal szemben a szakképzőket preferálja, holott a legrosszabbul teljesítők leginkább ebből az iskolatípusból kerülnek ki - a padból kikerülve nyilvánvaló, hogy munkaerőnek sem lesznek elég magasan kvalifikáltak. Ugyanezért tovább fog súlyosbodni az európai szinten is gyengének számító idegennyelv-tudásunk is!) Van olyan gyerek, aki iskolai pályafutása alatt 6-8 újításhullámot is elszenved, persze a velük kísérletező pedagógusokkal együtt. Mert bizony a tanárnak is beletelik néhány évébe, hogy megtalálja annak legjobb

módszerét, hogyan juttassa el az új ismeretanyagot a gyerekekhez. Ráadásul a tankönyvek új generációja nevében is kísérleti, azaz kipróbálás alatt álló, míg szakmailag igen színvonalas könyvek indokolatlanul a süllyesztőbe kerültek... **Az oktatási rendszer minden változtatásával a gyerekekkel kísérletezünk!** Az érettségi követelmények változtatása az egyik legfelháborítóbb: pl. a jövő tanévben érettségizők napjainkban szembesülhettek azzal a ténnyel, hogy vannak olyan tárgyak (pl. földrajz, kémia, informatika), melyeknél az érettségi elvárások utólag módosultak, hiszen ők az adott tantárgy tanulását már befejezték, mivel oktatásuk a középiskola első két évfolyamán történik.

Egy-két-három éves reformok pedig nem léteznek! Azokat felelőtlen próbálgatásoknak tekinthetjük csak. Egy igazi reformnak van kifutása - eltart például egy gyermek iskolába lépésétől az érettségiig. Melyik korosztálynál valósult ez meg utoljára Magyarországon?

Követeljük, hogy a jelenlegi reformoknak nevezett akciókat azonnal függeszték fel, míg társadalmi-szakmai konszenzuson alapuló közös nevezőre nem jutunk! És a továbbiakban se lehessen változtatásokat olyan rövid határidővel bevezetni, hogy azok a tanulói korosztályok, akikre vonatkoznak (illetve tanáraik) ne tudnának arra lelkiismeretesen felkészülni! Például az érettségiben történő változtatás ne érinthesse olyan diákot, aki már gimnáziumba, szakközépiskolába beadta a jelentkezési lapját, vagy éppen oda jár! Ugyanígy a felsőoktatási szakok meg- és átszabása se ismétlődhessen meg még egyszer a néhány évvel ezelőtti botrányos módon, hogy akik négy-öt-hat-nyolc éve pl. jogi tanulmányokra készültek, az utolsó pillanatban azzal kellett szembesülniük, hogy a férőhelyek száma a korábbiak töredéke lett, s annak nagy része is önköltségessé vált. De hasonlóan elhamarkodott, átgondolatlan lépés, a gyerekek központilag kötelezően előírt NETFIT felmérése a testnevelés órákon.

Ugyanakkor szakmai egyeztetés gyanánt **nem fogadjuk el a kormány által létrehozott Nemzeti Pedagógus Karral történő egyeztetéseket!** A kormány ilyenkor saját magával egyeztet, nem egy hiteles szakmai körrel! Mi értelme ennek? Legfeljebb annyi, hogy kipipálták a demokratikus megoldásokra való (ál)törekvéseket! Az említett szervezetbe belekényszerítettek minden tanárt, az önkéntes belépés lehetősége fel sem vetődött! Hol vannak demokratikus jogaink? A Pedagógus Kar által összetákolt etikai kódex pedig egyszerre felháborító és megmosolyogtató, támogatottság és jogalap nélküli szülemény.

A jelenlegi tananyagmennyiség elsajátítása már a legeslegjobb képességű tanulók határait is erősen feszegeti! Gyerekeink tényanyag-hegyeket kénytelenek bemagolni, de önálló véleményt többségük vagy képtelen kialakítani, vagy nézetüket nem tudják megfogalmazni és logikusan érvelni mellette. A heti óraszámok pedig az egekbe szöktek! Legyen mindennapos testnevelés (elegendő mennyiségű tornaterem nélkül), legyen mindennapos éneklés, legyen focioktatás...

Egy középiskolás átlagosan heti 35 órát tölt az iskolában, s ezekre fel is kell készülnie. A motivált tanulók elvesztik gyermekkorukat, sokaknál pedig pszichés problémák alakulnak ki. Hol a határ? A gyerek napja is 24 órából áll! E mellett az uniformizált, egységesítésre törekvő oktatási rendszer bebetonozza az eltérő szociális, egészségügyi vagy mentális helyzetből származó különbségeket. Ennyi féle hátrány szerinti differenciált oktatás nem valósítható meg egy osztályon belül. **A gyerekeink, s így az ország jövője forog kockán!**

A mi napjaink is 24 órák, a heti munkaidőnk pedig 40 óra! **További adminisztrációs terheket nem tudunk és nem is akarunk elviselni!** Tartsunk meg 26 órát! Készüljünk is fel rájuk lelkiismeretesen (ráadásul az éppen aktuális reformszellőnek megfelelően), írjunk hozzá óravázlatot, tematikus tervet, tanmenetet... A dolgozatokat időben állítsuk össze és javítsuk ki. A tehetségesekkel és a lemaradókkal foglalkozunk külön is. Szervezzük meg az osztálykirándulást, tartsunk fogadóórát, szülői értekezletet, rendezzük meg az iskolai élet

elengedhetetlen ünnepeit, vigyük a gyerekeket színházba, múzeumba... és írjuk meg a portfóliót, az önértékelést! Nem! A lelkiismeretes tanár eddig is legalább heti 50 órában foglalkozott a munkájával, több felesleges tevékenységre nem akarunk áldozni a már így sem létező szabadidőnkéből!

Munkánk minden pillanatát folyamatos ellenőrzés alatt akarják tartani, mintha nem épp a mi munkánk volna arról, hogy folyamatosan egy osztálynyi gyerek ellenőrizi (természetesen a szülőkkel együtt)! Emellett még óralátogatásokra van szükség, és 80-100 oldalas portfólió írására az életpályamodell előmeneteli rendszeréhez kapcsolódóan, és szakfelüyeleti ellenőrzésekre, kétévenkénti önértékelésre (BECS, leánykori nevén PÖCS). Persze utóbbihoz még saját magunknak ki is kell dolgozni az eljárási rendet. Dokumentumok, papírok, elektronikus adatszolgáltatás... És mikor taníthatunk végre??? Vagy éppen **az a cél, hogy a felnövekvő generáció már kérdezni se tudjon?**

Az oktatáspolitiká ennyire nem bíz a „nemzet napszámosaiban”? Nem dolgozunk rendesen vagy eleget, így többszintű ellenőrzésre szorul a munkánk? Ez a központi megítélés? A törvényalkotóknak be kellene látniuk, hogy a belső ellenőrzési rendszer erőltetésével és az életpálya hibás bevezetésével **megosztották a pedagógustársadalmat**, a bizalmatlan iskolai légkörnek viszont a diákok láthatják kárát.

Az igazgatóktól is elvették legfontosabb jogköreiket: se önálló gazdálkodás, se munkáltatói jogok, még az iskola épülete sem hozzájuk tartozik az ott dolgozók egy részével együtt. Hivatalosan még a portást sem utasíthatja esetleges feladatokra, nincs egyetlen technikai dolgozó, aki az igazgató irányításával végezné a munkáját. Miért kellett az iskolavezetőket gyámság alá helyezni? Az iskolaépületek rosszabb állapotban vannak, mint valaha. Nincs pénz alapvető dolgokra. A tantermeket a szülők festik, a karbantartás akadozik. Három év után is egymásra mutogat a fenntartó KLIK és az üzemeltető önkormányzat, ha pl. néhány tízezer forintos költségen balesetvédelmi okokból meg akarjuk erősíteni a könyvtári polcokat. Évek óta egyetlen taneszközt, sporteszközt, könyvtári könyvet sem vásárolhattunk. A tanulmányi és sportversenyekkel kapcsolatos költségeket csak részben biztosítja a fenntartó, így megkérdőjeleződik a tehetséggondozás fontossága is. Vannak tanárok, akik hónapok óta nem kapják meg fizetésüket! (De van olyan Németországból érkezett lektor is, akinek a szolgálati lakásában kikapcsolták a villanyt és a fűtést, mert azt nem fizette a KLIK - milyen hírlunket fogja ő vinni Európában?) Ez a fenntartói-üzemeltetői rendszer jól működik?

Egyáltalán a tanórákon kívül működik még valami jól és ésszerűen a magyar közoktatásban??? Gondolhatja azt valaki komolyan, hogy az alapproblémák végtelen során javítani fog az újabb és újabb kötelezően előírt dokumentációk elviselhetetlen tömege?

Mi továbbra is TANÍTANI szeretnénk! Egységesen akarjuk támogatni tanítványainkat fejlődésükben – nem megosztottan! Jó hangulatban bemenni a munkahelyünkre - nem idegesen, elcsigázva vagy belebetegedve a stresszbe! Önkéntesen belépni olyan szervezetekbe, amelyekbe mi szeretnénk - de nem beterve! Nem ágalunk az ellenőrzések ellen, ha ezt feletteseink (a munkaközösség-vezetők és igazgatók) végzik, illetve olyan szakfelügyelők, akik szakmai tekintélynek számítanak. Nem berzenkedünk az olyan adminisztráció ellen, amely közvetlen kapcsolatban van oktató-nevelő munkánkkal, azaz a naplót, bizonyítványokat továbbra is megírjuk! Mi is követeljük, hogy negyvenórás legyen a munkahetünk, és ezért végzettségünknek, elvégzett munkánk minőségének és a munkában eltöltött éveknek megfelelően differenciált bért kapjunk, ne pedig nem létező életpályamodellről meséljenek nekünk! Szeretnénk, ha az igazgató újra „főnök” lenne, hogy az iskola önállóan gazdálkodva maga határozza meg a felhasznált pénzeszközök prioritását. Tiszta, átlátható, mindenféle pénznyelő, központi vízfejtől mentes fenntartói viszonyrendszert követelünk! S legfőképp

NYUGALMAT akarunk, mely politikától, álreformoktól mentes, hogy legalább néhány évig ugyanazt a könyvet használhassuk! Pedagógusok vagyunk: megtanultuk, hogy mit és hogyan kell tanítani - ha hagyják!

Szeretnénk a felnövekvő generációkat jól felkészíteni az élet kihívásaira, hogy képesek legyenek megfelelni a kor követelményeinek!

Vegyék ezt segélykiáltásnak, kérjük a felettes szervek és a társadalom támogatását, segítségét! (Miskolc, 2015. november 27.)

Jegyzői észrevétel

Takács Krisztián képviselő úr „határozatok elfogadására gyermekeink jövője érdekében” című előterjesztéséhez

Tisztelt Képviselő-testület!

Szükségesnek tartom kiemelni, hogy az egyes köznevelési intézmények állami fenntartásba vételével összefüggésben a tisztelt Képviselő-testület minősített többséggel több támogató tartalmú döntést is hozott.

A határozati javaslat aggályos továbbá abból a szempontból is, hogy az nélkülöz minden konkrétumot és a kifogásolt jogszabályok konkrét megjelölését, és így az döntéshozatalra ezen okból sem alkalmas.

Az Alaptörvény 32. cikk (1) bekezdése értelmében a helyi önkormányzat a helyi közügyek intézése körében törvény keretei között a feladat- és hatáskörrel rendelkező szervtől tájékoztatást kérhet, döntést kezdeményezhet, véleményt nyilváníthat.

Az előterjesztésben meghatározott döntéshozatali kezdeményezés címzettje nem a feladat-és hatáskörrel rendelkező szerv, így ezen határozati javaslat nem feleltethető meg Alaptörvényben rögzített helyi önkormányzati jogosultság érvényesítésének sem.

Tisztelt Képviselő-testület indítványozom, hogy döntésüket a fent leírtak figyelembe vételével hozzák meg.

Budapest, 2016. március „10”.

dr. Szeles Gábor

v.